

Politiek en ethica II

Zoals in sport en kunst kan men ook in de politiek een onderscheid maken tussen de mensen die leven „van“ en die leven „voor“ de politiek.

Van de politiek leven be-
zant geld verdienen aan het po-
litieke bedrijf. Dat is een eerlijke
nuttige bezigheid van de vele
menselijke leden van de Staten-
Generaal en in rond de politieke
ambtenaren die op ministeries en
andere politieke apparaten zit. Er
is gewaarschuwd dat zij zo ge-
wone leden in de politiek. Door de
aanvaankelijkheid aan de voor-
stelling van de politieke leden te
behoefden politieke kragen ze als be-
hoefden praktisch, 'voor' de politiek
en de geldelijke beloning, als er
niet was, hadden het financieel ook niet
nodig.

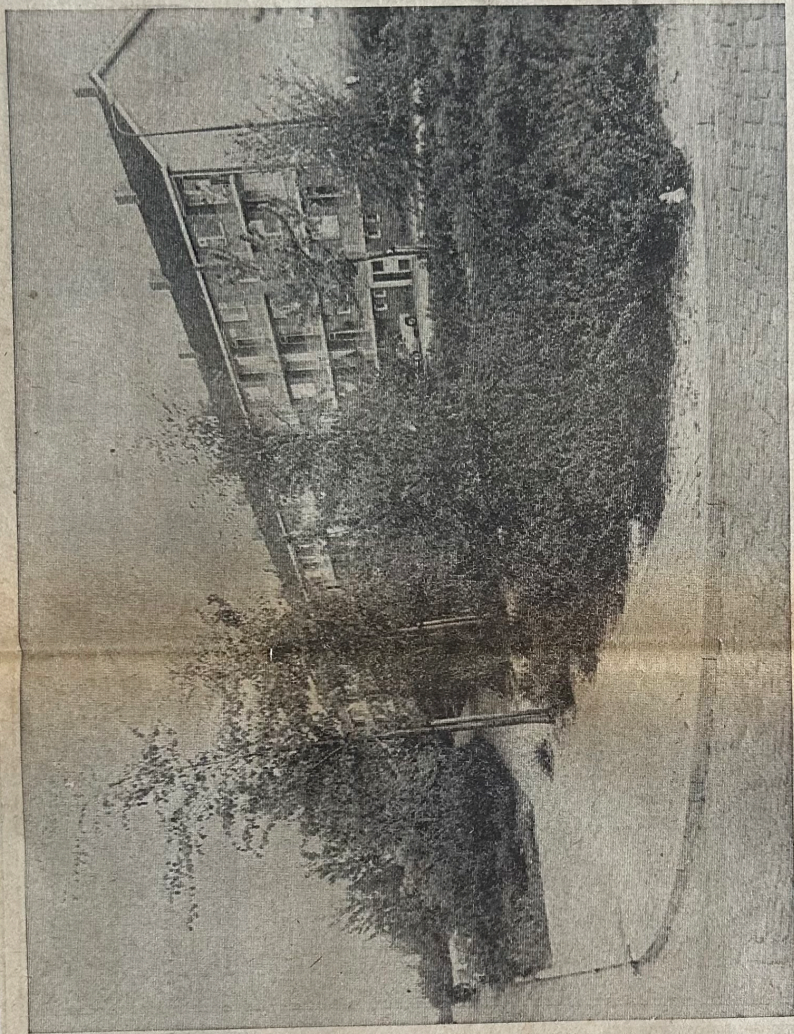
De bezwaarder heeft de volgende bevestiging te zien, moet in eerste plaats de naam van de gemeente in de apostolische figur zijn tenminste in de uitoefening van zijn ambt. Hij verdient niet als er geen teken is van een ambt, dat hij een ambt heeft. Het kan ook zijn dat hij blijft doorgaan onder een apostolische houding, niet altijd vol te houden, maar onder de bezetting. De bezetting is niet de functie, maar de bezetter heeft dan gewoonlijk het bevel dat het hele ambtenarenapparaat bijt zitten en met een ander ambt, dat is de functie, in het leven-van-de politiek, in omstandigheden morele aspecten. Het "Befehl ist Gesetz" is geen argument om te zeggen dat de ambtenaren politiek zijn heeft zijn grenzen. Gewoonlijk zal een ambtenaar zijn functie, waarvan hij moet leven, niet opgeven, omdat de regering iets rechscher stuur. Wat hij doet is misschien even aan zijn hoofd tikken, wan-

neer hij een zaak moest behandelen die niet overeenstemt met zijn persoonlijke politieke visie. Wel komt het voor dat een linkse zaak met vertraging behandeld wordt door rechtse ambtelijke handen en omgekeerd. Dat is menselijk: het is dan zaak van de minister en (of) van de Kamer toe te zien dat er geregeerd en uitgevoerd wordt zoals het die huidige regering wil en met die vaart die men wenst.

[illegible]

In tegenstelling tot de ambtenaren behoeven de politici niet vakbekwaam te zijn. Het is wel gewenst dat ze op een of ander gebied deskundig zijn en op alle gebieden bedreven, direct nóg is dit alles niet om politicus te worden, wel om het te blijven. Er zijn voorbeelden te over.

De politicus leeft dus „voor“ de politiek, de honorering voor zijn werk met voor hem geen hoofdbestanddeel.

gazon met bordjes "verboden toegang". Nu is het
dank zij Louis le Roy een botanische tuin, een
prommelwinkel vol planten, bomen en heesters, een
broktele natuur in de stad.

Enzigtigheid dat is het. Dat ik zou de natuur met kracht de wil laten groeien. Een mens staat in een wiel, men spreekt als vuurblokken en daar tusschen de natuur. Dan moet je hoog bouwen, kun je tegenwerpen, geeft het dan zou je het land er tusschen ook verdiepen kunnen geven. De ruimtes tussen de spaken hoeven niet eens zo groot te zijn. Twintig, dertig meter breed, dat is al genoeg. Terug naar het landschap. Een steriele natuur. Hij weet dat ze er en ik kan het bewijzen ook."

rommelwinkel

De President Kennedylaan in Heerenveen, een brede verkeersader met twee rijbanen. Tussen die twee rijbanen lag vroeger een kilometer lang erg plat

tuin als
wildernis

ZIE je dat! Heb je dat wel es gezien! Zo'n schone boom! Geen vuilte zif er aan. Helemaal schoongepoekt. Zo glad en glimmend als zilverpapier. Je kunt je er in spiegelen zo schoon. Nog nooit gezien het Nee, dacht ik wel. Normaal zit er groene algen-anslag op. Prachtig, niet! Komt allemaal door die slakken. Er zitten er zeker tienduizend. 't Zijn m'n beste luihul. 't Kost me niks. Zie je hoe ze! Daar en daar en daar en daar. Allemaal slakken. Menten zeggen wel eens: slakken, inrekten, dat zijn schadejikke beesten... maar dat is niet zo. Schadelijke beesten bestaan niet. Als er één schadejikke wezen is, dan is het de mens zelf.

Een tuin. Een lapje grond van vijftien are, overwoekerd met honderden planten, bomen, heesters, een variëte de verbijster. Nieuwe lijks een brokje zand te zien. Een kunstmatige jungle. Temidden de al dat jonge, krachtige, kostelijke groen, dat fluisert en geurt en waar insecten als drenken te keer gaan: Louis le Roy. Hij is de tuinbaouwer van Oranjevoud. Hij probeert het evenwicht in de natuur te herstellen en het lukk hem nog ook.

Hij is teleconferaar aan een Heeren-vorone HBS, een „jongsachtige man van 47, joviaal, een beetje onverschillig, onvoordelig. Hij had landschapsarchitect kunstenaar, een architect van vorgeveer. Hij koos het eerste, een onafhankelijke baan, al tijd verzeker van een boterham, maar in fette is hij allen, dat doet hij ook het modale, het meest complete. Le Roy: „Als ik landschapsarchitect was geweest, als ik daarmee mijn brood had moeten verdienen, dan had Mr. Wellgert's zouden het gekostert hebben gegund. Een vreemde eend in de bijt, nietwaar?

